

A BELSŐ VÉGTELENBEN.

Szellemem néha a test ágyába merül le
és elivódva, mint a por, mit beveszek,
nézi, bent, szivacsos éjszakába kerülve,
hol a hús eleven tájai rengenek,

nézi, kábultan és mélyebben, mint szerelmes
test tudja csápjait titokba nyújtani,
azt a kegyetlen és örök gépet, amelyhez
parancsait az ész hiába küldözi.

„Állj meg!” kiáltom, és: „Ne fájj” s: Tedd ezt! —
Hiába,
a vak gép odabent csak zörömböl tovább
és akaratomon belül, magába zárva,
külön törvény szerint él bennem egy világ.

— Utaztál valaha, álmodban, képzeletben,
a vér sodrán, amely mint bolond vizesés
hull s száll, forró s puha falai közt, eredben?
Jártad a szennyek és csodák líftjeit? És

Értettél valamit? Láttad, hogy ég sehol sincs?
Nézted már villogó, álmatlan agyadat,
a szörnyű üzemet, melynél különb pokol nincs
s melyben töviseit termi a gondolat?

Nézted, hogy indul a betegség háborúba?
S kitörni hogy akar rajtad a szenvedély
vad dühe, e sötét proletárdiktatúra?
Láttad, merre lakik a mesebeli kék?

S láttad, a villamos és feszült idegekben
hogy futnak idegen parancsok szerteszét,
parancsok, melyeket ha megkap, beleretten
hitvány akaratod, s látod, hogy nem egyéb,

nem több nagy és híres lelked, e gyáva szolga,
mint érzékeny lemez vagy néma óralap,
amelyről az erők birkózását szorongva
olvassa, míg lehet, a mérnök öntudat?

Oh, mily titokzatos szövetség, zsarnok állam
a test, melyben a szent, kormányzó kémia
erők és anyagok lüktető mámorában
teremt és alakít, mindennek rokona,

mindenség maga is, — be vad és érthetetlen
és új világ vagyunk, mikor egyszerre, mint
barlangi utazó, a belső végtelenben
parányi szellemünk riadtan szétttekint!

(Budapest.)

SZABÓ LÖRINC.